

A landscape photograph featuring a single, leafy tree standing in a vast field of pink flowers. The sky is a deep, dark blue with scattered stars, suggesting a night or twilight setting. The foreground is filled with the vibrant pink blossoms, while the background shows a flat horizon under the starry sky.

LUCINDA RILEY

VANGITTU KAUNEUS

BAZAR

LUCINDA RILEY

VANGITTU KAUNEUS

Suomentanut Hilikka Pekkanen

BAZAR

Englanninkielinen alkuteos *The Hidden Girl*
Copyright © Lucinda Riley Limited, 2024

Suomenkielinen laitos © Hilikka Pekkanen ja Bazar Kustannus, 2024
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-403-506-4

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Alkusanat

Hyvä lukija!

Kiitos kun olet tarttunut tähän Lucinda Rileyn romaaniin. Minä olen Lucindan poika Harry Whittaker. Jos nimeni on tuttu, se johtuu varmaankin teoksesta *Atlas, Papa Saltin tarina*, joka päättää äitini Seitsemän sisarta -sarjan. Sarjan päättäminen jäi minun tehtäväkseni äidin kuoleman jälkeen vuonna 2021.

Haluan selittää, miksi *Vangittu kauneus* julkaistaan vuonna 2024. Sitä varten minun on tehtävä lyhyt yhteenveto äitini tuotannosta. Toivottavasti jaksatte seurata selitystäni.

Vuosien 1993 ja 2000 välillä äiti kirjoitti kahdeksan romaania nimellä Lucinda Edmonds. Hänen uransa näytti katkeavan ennen aikojaan teokseen nimeltä *Seeing Double*. Kekesityn juonen mukaan Britannian kuninkaallisella perheellä oli avioton jälkeläinen. Niihin aikoihin tapahtunut prinsessa Dianan kuolema ja sitä seurannut monarkian myllerrys saivat kirjakaupat pitämään teosta liian suurena riskinä. Niin ollen Lucinda Edmondsin teoksen tilaukset peruutettiin, ja kustantaja perui sopimuksen.

Vuosien 2000 ja 2009 välillä äitini kirjoitti kolme romaania, joista ei julkaistu ainuttakaan. Vuonna 2010 tapahtui

läpimurto. Hänen ensimmäinen nimellä Lucinda Riley kirjoittamansa romaani – *Orkideatarha* – tuli kirjakauppoihin. Tällä uudella nimellä hänestä tuli naiskirjallisuuden menestyneimpiä edustajia, ja nyt hän on myynyt jo kuusi-kymmentämiljoonaa kirjaa.

Uusien romaaniensa ohella äiti kirjoitti uudelleen kolme Edmondsina kirjoittamaansa kirjaa: *Aria* (josta tuli suomeksi *Italialainen tyttö*), *Not Quite an Angel* (josta tuli *Enkelipuuh*) ja yllä mainittu *Seeing Double* (josta tuli *Vaarallinen kirje*). Nämä kaikki ovat nyt julkaistuin menestyneet erittäin hyvin, samoin kuin ne kolme muuta romaania, joita ei aikaisemmin julkaistu.

Tästä pääsenkin *Vangittuun kauneuteen*. Se ilmestyi alun perin vuonna 1993 nimellä *Hidden Beauty*, ja äiti kirjoitti tämän toisen romaaninsa 26-vuotiaana. Hän puhui usein siitä, kuinka ylpeä oli tarinasta, ja aikoi tuoda sen uudelleen julki. Surullista kyllä hän ei saanut siihen tilaisuutta.

Kun luin tämän teoksen ensimmäisen kerran, se teki minuun valtavan vaikutuksen. Näillä sivuilla saa lukea vääristyneestä kunnianhimosta, kielletystä rakkaudesta, kostosta ja murhasta... ja kaikki huipentuu menneisyydestä kohoavaan kohtalokkaaseen unohdettuun ennustukseen. Minusta tuntui, että käsikirjoituksessa oli paljon sellaista, mistä Lucinda kirjoitti myöhemmissäkin teoksissaan: upeita tapahtumapaikkoja, perheen merkitys sekä rakkauden kyky ylittää sukupolvien rajat. Hän ei koskaan kaihda myöskään vaikeaa todellisuutta: masennusta, alkoholismia ja naiseen kohdistettua väkivaltaa.

Lucinda on epäilemättä aina ollut maailman parhaita tarinankertojia, mutta hänen kirjailijanaanäänensä luonnollisesti kypsä kolmekymmentävuotisen uran aikana. Hän teki paljon työtä kolmen uudelleen kirjoittamansa romaanin

uusimisessa, muutti juonta, lisäsi henkilöitä ja paranteli tyyliään. Siksi olen nyt omaksunut saman roolin tämän teoksen kohdalla. Olen uudistanut ja ajanmukaistanut tekstiä ja auttanut tekemään Edmondsista Rileyn.

Prosessi on ollut haastava. Luonnollisesti halusin pitää alkuperäisen teoksen mahdollisimman koskemattomana, mutta tehtävänäni oli modernisoida näkökulmia ja tunteuksia tuhoamatta kuitenkaan romaanin sydäntä. Maailma on muuttunut suuresti kolmessakymmenessä vuodessa, ja nettikommentit tuntuvat kärjistyvän päivä päivältä. Toivottavasti olen onnistunut tanssimaan nuoralla onnistuneesti ja tekemään äidille oikeutta. On syytä painottaa, että äiti tunsu hyvin sen maailman, johon olette astumassa. Hän oli nuoruudessaan näyttelijä ja malli, ja olen varma, että osa tämän kirjan tapahtumista perustuu hänen omiin kokemuksiinsa.

Lucindan lukijat tietävät, että äiti halusi usein rakentaa tarinansa todellisten historiallisten tapahtumien ympärille ja kertoa niiltä aikakausilta vähemmän tunnettuja kohtaloita. Seitsemän sisarta vangitsee maailmansotien jännitykset, Britannian ja Irlannin välisen konfliktin, Yhdysvaltojen kansalaisoikeusliikkeen sekä Australian aboriginaalien ja Espanjan romanien kohtaamat haasteet. *Vangitussa kauneudessa* Lucinda kuvaa Treblinkan kuolemanleirin kauhuja miehityksessä Puolassa toisen maailmansodan aikaan. Aihe oli selvästi hänelle tärkeä, niin kuin epäilemättä kaikille myötätuntoisille ja maailmantapahtumia seuraaville kansalaisille. Hän toivoisi, että tämän romaanin sepitetyt tapahtumat kannustaisivat lukemaan enemmänkin holo-kaustista.

Ja niin *The Hidden Girl*, kätkeyty tyttö, ei enää ole kätöksessä. Lucinda odottaa taas tuttuja lukijoitaan kuin vanha ystävä, valmiina vetämään teidät mukanaan menneisyyteen

ja kuljettamaan teitä ympäri maailmaa. Ja uudet lukijat, tervetuloa! Olen ilahtunut, että olette päättäneet viettää aikaa Lucinda Rileyn seurassa.

Harry Whittaker, 2024

Prologi

Vanha nainen tuijotti Leahia ja hymyili sitten niin, että kasvat vetäytyivät tuhansiin ryppyihin. Leah ajatteli, että hän oli varmaan ainakin sataviisikymmentä vuotta vanha. Kaikki lapset sanoivat koulussa, että eukko oli noita ja ulvoivat kuin hornanhenget kulkiessaan ohi hänen taloröstellönsä matkalla kotiin koulusta kylän läpi. Aikuisille hän oli vanha Megan, joka hoiti loukkaantuneita lintuja ja käytti yrttihauteita niiden murtuneiden siipien parantamiseen. Toiset väittivät häntä hulluksi, toiset taas sanoivat, että hänellä oli parantamisen lahja ja outoja näkijänkykyjä.

Leahin äiti sääli vanhaa naista.

”Eukkoparka”, hän sanoi, ”elelee ypöyksin siinä kosteassa ja likaisessa mökissä.” Sitten hän kehotti Leahia keräämään kanalasta muutamia munia ja viemään ne Meganille.

Leahin sydän pamppaili aina pelosta, kun hän koputti ränsistyneelle ovelle. Tavallisesti Megan avasi sen hitaasti, tähyili ympärilleen ja sieppasi munat Leahin kädestä päättään nyökäyttäen. Sitten ovi sulkeutui, ja Leah juoksi takaisin kotiin minkä kintuistaan pääsi.

Kun hän nyt koputti, ovi avautuikin paljon enemmän, niin että Leah näki Meganin taakse ja talon pimeisiin nurkkiin.

Megan jäi tuijottamaan Leahia.

”Minä... minä... Äiti ajatteli, että täti haluaisi ehkä munia.” Leah ojensi rasiaa ja katseli, kuinka pitkät ja lui-sevat sormet kiertyivät sen ympärille.

”Kiitos.”

Leah yllättyi lempeää äänensävyä. Ei Megan ainakaan kuulostanut noidalta.

”Etkö tulisi sisään?”

”Tuota, minä...”

Leahin olkapäälle oli jo kiertynyt käsivarsi, joka veti häntä sisemmälle.

”En voi viipyä kauan. Äiti rupeaa ihmettelemään, missä olen.”

”Voit sanoa hänelle, että olit teellä Megan-noidan kanssa”, nainen sanoi naurahtaen. ”Käy istumaan tuonne. Olin juuri aikeissa keittää teetä.” Megan osoitti toista pienen tyhjän takan viereen asetetuista kolhiintuneista nojatuoleista.

Leah istuutui hermostuneena kädet reisien alle tungettuina. Hän katsoi ympärilleen ahtaassa keittiössä. Jokaisella seinällä oli hyllyjä, jotka olivat täynnä omituisenvärisillä sekoituksilla täytettyjä vanhoja kahvipurkkeja. Megan otti hyllyltä yhden purkin, avasi sen ja mittasi ikivanhaan ruostumattomasta teräksestä valmistettuun teekannuun kaksi teelusikallista keltaista jauhetta. Hän lisäsi vesipannusta vettä, asetti kannun ja kaksi kuppia tarjottimelle ja nosti tarjottimen pöydälle Leahin eteen. Hitaasti Megan laskeutui toiseen nojatuoliin.

”Kaataisitko sinä, pikku ystävä?”

Leah nyökkäsi ja kumartui kaatamaan höyryävää nestettä kahteen lohkeilleeseen posliinikuppiin. Hän nuuhkaisi. Neste tuoksui oudon kitkerältä.

”Ei hätää, en yritä myrkyttää sinua. Katsohan, minä maistan omaani ensin, niin näet kuolenko. Tämä on vain voikukkateetä. Se on terveellistä.” Megan nosti kuppia kaksin käsin ja joi. ”Maista.”

Leah kohotti varovasti kupin huulilleen ja yritti hengittää suun kautta, koska pistävä tuoksu oli hänelle liikaa. Hän joi hiukan ja nielaisi maistamatta.

”Kas niin, eihän se erityisen pahaa ollut, vai mitä?”

Leah pudisti päätään ja laski kupin pöydälle. Hän liikahteli rauhattomasti tuolissaan sillä aikaa kun Megan tyhjensi kuppinsa.

”Kiitos teestä. Se oli oikein hyvää. Nyt minun täytyy tosiaan lähteä. Äiti alkaa...”

”Olen katsellut sinua joka päivä, kun menet tästä ohi. Sinusta tulee vanhempana poikkeuksellisen kaunis. Se alkaa näkyä jo nytkin.”

Leah punastui, kun Meganin vihreiden silmien pistävä katse mittaili häntä kiireestä kantapäähän.

”Se ei ehkä ole niin suuri siunaus kuin maailma kuvittelee. Ole varovainen.” Megan rypisti otsaansa ja ojensi sitten kätensä pöydän yli. Leahia puistatti, kun luisevat sormet lukitsivat hänen kätensä kynsimäiseen otteeseensa. Pakokauhu alkoi saada häntä valtaansa.

”Niin, mutta minun... minun pitää mennä kotiin.”

Meganin silmät katsoivat kauas Leahin taakse, ja hänen vartalonsa oli jännittynyt. ”Tunnen pahuuden läsnäolon. Sinun pitää olla varovainen.” Meganin ääni kohosi kiimeämmäksi. Leah oli halvaantunut pelosta. Meganin ote hänen kädestään tiukentui.

”Luonnottomuuksia... pahuutta... luonnon kanssa ei pidä leikitellä, se mullistaa järjestyksen. Sieluparka... se mies on eksyksissä... tuhoon tuomittu... hän palaa etsimään sinua nummelta... ja sinä palaat omasta tahdostasi. Et voi muuttaa kohtaloa... sinun täytyy varoa häntä.”

Äkkiä ote Leahin kädestä hellitti, ja Megan lysähti takaisin tuoliinsa silmät kiinni. Leah ponnahti pystyyn ja juoksi ovesta suoraan kadulle eikä pysähtynyt ennen kuin

tuli kanakopille sen pienen vaatimattoman kylärivitalon taakse, jossa asui vanhempiensa kanssa. Hän avasi oven säpistä ja lysähti lattialle niin että kanat hajaantuivat säikähtyneinä.

Leah nojasi päätään puuseinään ja antoi hengityksensä tasaantua.

Kyläläiset olivat oikeassa. Megan oli hullu. Mitä hän oli sanonut siitä, että Leahin piti olla varovainen? Se oli pelottavaa. Leah oli yhdentoista ikäinen eikä ymmärtänyt. Hän halusi äidin luo, mutta ei voinut kertoa äidille, mitä oli tapahtunut. Äiti luulisi hänen keksineen sen ja sanoisi, ettei ollut kaunista levitellä ilkeitä juoruja vanhasta ja avuttomasta naisparasta.

Leah nousi seisomaan ja meni hitaasti takaovelle. Kodin turvallinen tuoksu rauhoitti häntä, kun hän astui lämpimään keittiöön.

”Hei, Leah, tulit juuri sopivasti teelle. Käy istumaan.” Doreen Thompson kääntyi hymyilemään tyttärelleen, mutta sitten hänen kasvoillaan häivähti huolestunut ilme. ”No mutta Leah, mikä hätänä? Olet valkoinen kuin lakana.”

”Ei mikään. Ei minua mikään vaivaa. Vatsaan vain vähän koskee.”

”Kasvukipuja varmaankin. Yritä syödä jotain, niin olo varmasti paranee.”

Leah meni äitinsä luo ja halasi tätä tiukasti.

”No mutta mitäs tämä tämmöinen meinaa?”

”Minä... rakastan sinua, äiti.” Leah painautui turvalliseen syliin ja tunsi olonsa heti paremmaksi.

Kun äiti seuraavalla viikolla pyysi häntä viemään tavan mukaan munia Meganille, hän kieltäytyi jyrkästi.

Puoli vuotta myöhemmin Megan kuoli, ja Leah oli siitä iloinen.

I

Kesäkuusta 1976 lokakuuhun 1977

Yorkshire, kesäkuu 1976

Rose Delancey pudotti hienon soopelinkarvasiveltimensä tärpättipurkkiin. Hän laski palettinsa värien tahrimalle työtasolle ja vajosi kuluneeseen nojatuoliin työntäen paksun punaruskean tukkansa kasvoiltaan. Hän tarttui valokuvaan, jonka pohjalta oli työskennellyt, ja vertasi kuvaa valmiiseen maalaukseen, joka lepäsi maalaustelineessä hänen edessään.

Yhdennäköisyys oli erinomainen, vaikka hänen olikin vaikea erottaa yhtä kiiltäväkylkistä tammaa toisesta. Sellaiset työt auttoivat laskujen maksussa sillä välin, kun hän yritti saada maalatuksi teoskokoelmaa lontoolaisen gallerian näyttelyä varten.

Työn oli tilannut sikäläinen rikas tilallinen, jolla oli kolme kilpahevosta. Ondine, rautias tamma, joka tuijotti Rosea maalauksesta sielukkein silmin, oli numero kaksi. Tilallinen maksoi jokaisesta maalauksesta viisisataa puntaa. Palkkiolla Rose saisi uusituksi sen monisiipisen kivisen maatalon katon, jossa hän asui lapsineen. Rahat eivät tietenkään riittäisi pahenevien kosteusongelmien ratkaisemiseen eivätkä lahottajasienen ja tupajumin tuhoihin, mutta pääsisi niiden avulla sentään alkuun.

Rose oli laskenut kaiken näyttelyn varaan. Jos hän saisi myydyksi edes muutaman maalauksistaan, se keventäisi kasvavaa velkataakkaa ratkaisevasti. Pankinjohtajalle jatkuvasti annetut lupaukset alkoivat menettää tehoaan, ja Rose tiesi taiteilevansa veitsen terällä.

Edellisestä näyttelystä oli kuitenkin pitkä aika – melkein kaksikymmentä vuotta. Ihmiset olivat ehkä unohtaneet hänet niiden humalluttavien päivien jälkeen, jolloin häntä olivat jumaloineet sekä kriitikot että suuri yleisö. Rose oli silloin ollut nuori, kaunis ja suunnattoman lahjakas... mutta sitten kaikki oli mennyt vikaan, ja hän oli jättänyt Lontoon kirkkaat valot elääkseen eristyksissä Yorkshiren kumpuilevalla nummiseudulla Sawoodissa.

Niin, seuraavan vuoden huhtikuuksi suunniteltu näyttely oli ilman muuta uhkapeliä, mutta se oli pakko saada onnistumaan.

Rose nousi, pujotteli isoine olemuksineen taitavasti pienen täyteen ahdetun ateljeensa halki ja jäi tuijottamaan näköalaikkunasta avautuvaa tyyntä maisemaa. Maisema täytti hänet aina rauhalla ja oli tärkein syy siihen, miksi hän oli ostanut talon kukkulan laelta, mistä avautui esteetön näkymä alempaan laaksoon. Kaukana alhaalla siintävä Leemingin tekojärven hopeanhohtoinen kaistale muodosti mainion vastakohdan ympäristön loputtomalle vihreydelle. Olisi ikävää menettää sellainen näköala, mutta hän tiesi, että talo olisi myytävä, jos näyttely epäonnistuisi.

”Hemmetin hemmetin hemmetti!” Rose läimäytti ikkunalaudan tukevaa harmaata kiveä nyrkillä.

Tietysti oli olemassa toinenkin vaihtoehto. Toinen vaihtoehto oli aina ollut olemassa, mutta siihen turvautumista hän oli vastustanut melkein kaksikymmentä vuotta.

Rose ajatteli veljeään Davidia, joka omisti kattohuoneiston New Yorkissa, maatilan Gloucestershiressa, huvilan

yhdellä Karibianmeren eliittisaarista ja valtamerijahdin, joka oli ankkurissa jossain Amalfin rannikolla. Monena yönä hän oli harkinnut avun pyytämistä Davidilta kuunnellessaan veden tipahtelua vuotavasta katosta metallikattilaan, joka oli hänen sänkynsä oikealla puolella. Hän lähtisi paljon mieluummin talostaan kuin pyytäisi rahaa veljeltään. Kaikki oli mennyt liian pahasti vikaan liian kauan sitten.

Rose ei ollut tavannut veljeään moneen vuoteen ja oli seurannut tämän tähdenlentomaista nousua valtapiireihin ainoastaan sanomalehdistä. Viimeksi hän oli lukenut Davidin vaimon kuolemasta kahdeksan kuukautta sitten. David oli jäänyt leskeksi kuusitoistavuotias poika huollettavanaan.

Viikko sitten Rose oli saanut sähköen.

**Hyvä Rose stop minulla on tärkeitä liikeasioita
parin seuraavan kuukauden ajan stop poikani
Brett pääsee sisäoppilaitoksesta kesäkuun
kahdentenakymmenentenä stop en halua jättää
häntä yksin stop poika suree edelleen äitinsä
kuolemaa stop voisiko hän tulla luoksesi stop
maaseudun ilma tekee hänelle hyvää stop käyn
hakemassa hänet pois elokuun lopussa stop David.**

Sähkösanoman tultua Rose ei ollut mennyt ateljeehensa viiteen päivään. Hän oli käynyt pitkällä kävelyretkillä nummella ja yrittänyt miettiä, miksi David oli toiminut sillä lailla.

No, tehtävissä ei ollut paljon. David oli pannut hänet jo tapahtuneen eteen. Poika oli tulossa, luultavasti ylemmydentuntoinen pilalle hemmoteltu kakara. Hän ei ilahtuisi jouduessaan ränsistyneeseen maataloon, jossa ei ollut muuta tekemistä kuin ruohikon kasvun seuraaminen.

Rose mietti, kuinka hänen omat lapsensa mahtaisivat suhtautua siihen asti tuntemattoman serkun tuloon. Oli keksittävä, miten selittäisi Brettin äkillisen ilmestymisen taloon ja maailman rikkaimpiin miehiin lukeutuvan enon olemassaolon.

Hänen pitkä ja komea kaksikymmentävuotias poikansa Miles ei hyväksyisi tilannetta noin vain, kun taas viisitoista-vuotias Miranda... Rose tunsu tavanomaisen syyllisyyden vihlaisun ajatellessaan vaikeaa adoptiotytärtään.

Rose oli huolissaan siitä, että Mirandan hankala luonne oli hänen syytään. Miranda oli hemmoteltu ja epäkohtelias ja vastusti Rosea kaikessa. Rose oli aina yrittänyt osoittaa häntä kohtaan yhtä paljon rakkautta kuin Milesiäkin kohtaan, mutta ilmeisesti Mirandasta tuntui, ettei hän milloinkaan pystyisi kilpailemaan äidin ja pojan välisen verisukulaisuuteen perustuvan siteen kanssa.

Rose oli kovasti yrittänyt rakastaa Mirandaa ja tehdä parhaansa, mutta Miranda ei suinkaan auttanut kodikkaan perheilmapiirin luomisessa vaan synnytti pelkkää kireyttä. Äidin ja tyttären välisen keskusteluyhteyden puuttumisen ja syyllisyydentunteen sekoitus vaikutti niin, että he parhaimmillaankin vain sietivät toisiaan.

Rose tiesi, että Brettin tulo ja tämän isän ällistyttävä rikkaus tekisivät Mirandaan vaikutuksen. Epäilemättä tyttö ryhtyisi flirttailemaan. Hän oli sievä tyttö ja oli jo jättänyt vanaveteensä pitkän rivin särkyneitä sydämiä. Rose toivoi, ettei Miranda käyttäytyisi niin... läpinäkyvästi. Tytön vartalo oli jo hyvin kehittynyt, eikä Miranda yrittänyt mitenkään peitellä sitä. Hänellä oli typeryyttävän vaalea tukka. Rose oli lakannut kieltämästä kirkkaanpunaista huulipunaa ja lyhyitä hameita, sillä se sai Mirandan murjottamaan päiväkausia, ja talon ilmapiiri kärsi.

Rose katsoi kelloaan. Miranda tulisi pian kotiin koulusta, ja Miles oli matkalla Leedsistä, missä yliopiston lukukausi oli juuri päättynyt. Rose oli pyytänyt taloudenhoitajaansa Doreen Thompsonia järjestämään erityisen runsaan teetarjoilun.

Rose päätti ilmoittaa lapsilleen veljenpoikansa pian odotettavissa olevasta tulosta ikään kuin olisi maailman luonnollisin asia, että veljen lapsi tulee heidän luokseen viettämään lomaa.

Hän terästäytyi. Hänen oli esitettävä osansa, sillä kukaan ei saisi missään tapauksessa tietää...

”Tulisitko tänään kartanoon auttamaan minua, Leah? Rouva Delanceyille tulee huomenna vieras, ja minun on siivottava yksi yläkerran huoneista perusteellisesti ja pantava se kuntoon. Onneksi on kesä. Jos avaamme osan ikkunoista, se inhottava kostea haju haihtuu varmasti.” Doreen Thompson nyrpisti nenäänsä.

”Totta kai tulen”, Leah sanoi tarkastellen äitiään. Doreenilla oli paksu ruskea tukka, joka oli leikattu järkevän lyhyeksi. Äskettäisen puolipermanentin takia otsa- ja niskakiharat olivat aivan liian sykkyrässä. Vuosikausien ankara työ ja raskaat huolet olivat pitäneet hänen veistoksellisen vartalonsa hoikkana, mutta kolmenkymmenen seitsemän vuoden ikäisiin kasvoihin oli ilmaantunut liikaa-kin uurteita.

”Hyvä, se on sitten sovittu. Mene panemaan yllesi vanhimmat farkut. Siinä huoneessa on varmasti inhottavan likaista. Ja toimi nopeasti. Haluan päästä lähtemään heti kun olen valmistanut isän aterian.”

Leah ei kaivannut enempiä kehotuksia. Hän riensi ylös portaita, avasi kenkälaatikon kokoisen huoneensa oven ja penkoi vaatekaapin pohjalta esiin ikivanhat rähjäiset farkut. Hän löysi vanhan collegepaidan, veti sen ylleen ja istahti

sitten sänkynsä päähän nähdäkseen kuvansa peilistä letittäessään vyötärölle ulottuvia punaruskeita kiharoitaan. Paksu palmikko selässään Leah näytti viittätoista ikävuottaan nuoremmalta, mutta kun hän nousi, peilistä kuvastuivat paljon kypsemmän tytön hehkeästi kaartuvat muodot. Hän oli äitinsä tapaan ollut aina pitkä ikäisekseen, mutta viimeksi kuluneina vuosina hän tuntui kasvaneen pikavauhtia ja oli jo päätä pitempi luokan muita tyttöjä. Äiti voughotti aina siitä, että kasvu vei voimat ja kehotti syömään enemmän luisevan vartalon täytteeksi, mikä sai Leahista tuntuun vähän siltä kuin hän olisi auringonkukka.

Tossut löytyivät sängyn alta ja Leah sitoi nauhat nopeasti innokkaana pääsemään suureen maataloon. Hänestä oli hauskaa päästä sinne äidin kanssa. Isossa talossa oli valtavasti tilaa verrattuna hänen ahtaaseen kotiinsa, jossa oli kaksi huonetta yläkerrassa ja kaksi alakerrassa. Lisäksi rouva Delancey oli kiehtova nainen, aivan erilainen kuin kaikki muut Leahin tuntemat ihmiset. Leahin mielestä Miranda oli onnentyttö, kun hänellä oli sellainen äiti. Ei silti, etteikö hän rakastanut omaa äitiään, mutta äiti oli toisinaan pahalla tuulella ja huusi hänelle, koska joutui kokopäivätyönsä lisäksi hoitamaan isää. Leah tiesi, että se johtui pelkästään väsymyksestä, ja pyrki auttamaan äitiään mahdollisimman paljon tämän askareissa.

Leah muisti vain hämärästi sen ajan, jolloin isä vielä pystyi kävelemään. Isä oli sairastunut nivelreumaan, kun Leah oli ollut neljän vuoden ikäinen, ja oli ollut viimeksi kuluneet yksitoista vuotta pyörätuolissa. Isä oli joutunut luopumaan raskaasta ruumiillisesta työstään villatehtaalla, ja äiti oli ryhtynyt rouva Delanceyn taloudenhoitajaksi ansaitakseen rahaa. Koko aikana Leah ei ollut kuullut isänsä valittavan, ja hän tiesi isän tuntevan pelkästään syyllisyyttä siitä, että vaimon piti hoitaa häntä ja ansaita rahaa.

Leah rakasti isäänsä suuresti ja vietti mahdollisimman paljon aikaa tämän seurassa.

Hän juoksi alakertaan ja koputti julkisivunpuoleisen huoneen ovelle. Kun isä oli sairastunut, olohuoneesta oli tehty vanhempien makuuhuone, ja kunta oli asennuttanut keittiön vieressä olevaan sisäänmentävään ruokakomeroon suihkun ja wc:n.

”Sisään.”

Leah avasi oven. Hänen isänsä istui tavanomaisella paikallaan ikkunan ääressä. Ruskeat silmät syttyivät loistamaan, kun tämä näki tyttärensä, joka oli perinyt hänen silmänsä.

”Hei, kulta. Tule antamaan isälle suukko.”

Leah totteli. ”Lähden maataloon auttamaan äitiä.”

”Hyvä on. Nähdään sitten myöhemmin. Pidä hauskaa.”

”Pidän kyllä. Äiti tuo sinulle voileipiä.”

”Mainiota. Hei sitten.”

Leah sulki oven ja meni keittiöön, missä äiti peitti parhaillaan voipaperilla lautasta, jolla oli säilykelihavoileipiä.

”Menen viemään nämä isälle, ja sitten lähdetään”, äiti sanoi.

Oxenhopesta oli kolmen kilometrin kävelymatka Sawoodin pikkukylään, missä rouva Delanceyn maatalo seisoi kukkulan laella. Tavallisesti Doreen Thompson ajoi sinne pyörällä, mutta koska Leah oli mukana, he kävelivät reippaasti ulos kylästä ja ylös kukkulan rinnettä nummen suuntaan.

Aurinko paistaa helotti kirikkaansiniseltä taivaalta, ja päivä oli lämmin ja leuto. Siitä huolimatta Leah oli heittänyt anorakin olkapäälleen paluumatkaa varten, sillä hän tiesi, että nummella lämpötila saattoi laskea hyvinkin nopeasti.

”Tästä taitaa tulla hikinen vuosi”, Doreen huomautti. ”Rouva Delancey sanoi, että hänen veljenpoikansa tulee tänne lomalle. En tiennytkään, että hänellä on sellainen.”

RAKKAUS, JOKA PIIRTYI IKUISUUTEEN

16-vuotias Brett Cooper saapuu rapistuvaan yorkshireläiskartanoon viettämään kesää sukulaistensa hoivissa. Sukulaisten, joita hän ei ole koskaan aiemmin tavannut. Hän olisi mieluummin jossain aivan muualla, kunnes kartanon keittiöön astelee taloudenhoitajan tytär, lumoava Leah Thompson.

Nuorten herkästä rakkaustarinasta alkaa uskomaton matka, joka sinkauttaa Leahin supertähteyteen ja maailman muodin pääkaupunkeihin. Brett luo uraa perheyrityksessä ja katsoo voimattomana vierestä, kun hänen isänsä kamppailee tuskallisten muistojensa kanssa. Paljastuessaan suvun tarkoin varjellut salaisuudet salpaavat hengen.

Lucinda Riley'n *Vangittu kauneus* henkii Yorkshiren nummi-
maisemien tummaa dramatiikkaa ja nopeasykkeisen New Yorkin suihkuseurapiirejä. Nyt ensimmäistä kertaa suomeksi ilmestyvä romaani julkaistiin englanniksi alun perin vuonna 1998. Tämän version on uudelleenkirjoittanut Riley'n poika Harry Whittaker.

ISBN 978-952-403-506-4 • 84.2 • WWW.BAZARKUSTANNUS.FI

